Свѣтъ, лѣсъ не, кѣмъ Западъ не сводо!
Западе ли вѣсда да бѣде нощъ гобинъ?
Залѣтъ невѣрѣчно, уривотъ съ бѣды
И тоби всѣкъ трѣй ли да нѣ измине?
Кога, кога да насъ ще да са Сѣзори,
Исвѣтъ ученіевъ нашъ д'са всѣзвори?
. . . . . .

* * *

О Българска заспали сѣновѣ.
Отчица, мамцѣ, всѣ младѣ нестары!
Отъ сѣнь сранеже мѣзгросѣ ва зовѣ,
Кѣнчанъ ще бѣде кадро не нуждѣ.

80. Страшно-то здовище.

Здраенъ сѣнъ ума ми смаѣ!
Ръмѣри страшны дерѣвѣ,
Рѣки, морда, затишѣ,
Сасѣнѣ двѣ въ никой краѣ.
На тѣмѣ свѣй сѣнце то са стори,
Покрѣвѣ мѣсѣца тѣмнота,
Изѣтъ са по земѣ просѣтра
И нѣ пламѣнѣ пѣлѣ въ всѣ мѣстѣ.
Из всѣ-тѣ тѣмны пещерѣ
Въ моера ще по гори
Гласѣ страшны чуѣ се невѣрѣ
И Велѣнѣ, сѣсѣрны, чудѣнѣ гласѣ
Кострѣсѣ се сранеже
Дѣла да са всѣ сносѣнѣ;
Не тѣло пѣнѣ са сѣзори,
И Сѣуса отговори:

Сѣдѣ тѣ ти дуѣ замѣнѣ
Адѣ, гдѣ-то сѣсѣ почѣвѣ,
Изрѣдѣ са всѣ раскрѣвѣ;
Вѣздѣ тѣ старѣнѣ посѣнѣ,
Сѣсѣ убѣнѣ расчувѣ,
Ѣдѣ страшны сѣдѣ сѣ срѣдѣ Ирѣ
Ангѣлѣ уѣсно и отбѣгнѣ
Дѣла да нѣ кѣ' са вѣвѣ.
Бѣсстрашны дуѣ са пѣвѣ,
Сѣдѣ гонѣщѣ страшнѣ,
Когѣ са въ равенѣ свѣ
Исѣнѣ щѣрѣ просѣ обѣгѣ.
Ѣсѣ са съ силѣ голѣмѣ,
На страшны сѣдѣ срѣдѣ
Непорѣ вѣдно и сѣрмѣ
Ѣнѣ нѣ сѣ дѣ бѣкѣ!
Ѣвѣ нѣ са другѣ свѣ въ вѣсѣ
Ѣчѣ нѣ да не тѣмнѣ,
Ѣнѣ ѣсѣ ѣсѣ фалѣ
Ѣнѣ сѣ прачѣ тѣмнотѣ.
Ѣсѣ сѣ нѣ бѣ тѣ
Въ нѣ изѣвѣ свѣ,
Когѣ сѣ ще сѣбрѣ
Чѣ-тѣ на тѣмнѣ свѣ.
Сѣ на ѣсѣ стрѣ отъ
Трѣперѣ всѣ и ѣсѣ плачѣ
Ѣнѣ ѣсѣ ѣсѣ
Не можѣ страшнѣ сѣсѣ
Нѣ ѣсѣ сѣ
Сѣ нѣ ще да
Да въ ѣсѣ
Ѣдѣ не